

Lluna plena

Un relat de: [Eric Martinez](#)

Els quatre gats miolaven a través de les diferents goles dels borratxos i els mediocres que componien el recinte de vici amb tocs hostalers.

La jove Lluna, d'uns dotze anys, caminava per aquells carrerons com un anima en pena, que desitjava pujar al cel a retrobar-se amb una mare, morta per una tuberculosi...

Casa seva era buida, i ja no tenia res... Ni menjar... Ni diners... Ni companyia.

A mesura que avançava pels carrers, es va donar conte que el paisatge canviava.

L'alcohol havia deixat pas a la luxúria, conduïda per les prostitutes i els clients adinerats de les altes, i de les no tan altes esferes que dominaven la ciutat.

A mesura que caminava, el soroll de la panxa es fusionava amb els seus sentiments de soledat, i la feia caminar, mirant a banda i banda de l'estret carrer.

Quan la gana la va dominar, va seure en un petit esglaó mig il·luminat.

Un jove adolescent ben plantat va passar a prop seu, i la jove Lluna el va mirar famolenca.

-Vols companyia?

Va dir-li la Lluna amb una expressió de necessitat.

El jove adolescent la va mirar, i amb un somriure es va apropar a ella.

-Aquesta nit dormiré amb la panxa plena.

Va pensar mentre es baixava les calces.